

Arrest

nr. 125 333 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS in aanwezigheid van verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Guineese vrouw van de Malinke-etnie. U bent geboren in Kigneba Koura, Guinée op 1 mei 1992 als de dochter van (C.N.M.) en (C.K.). Uw moeder overleed bij uw geboorte en op twaalfjarige leeftijd verhuisde u op initiatief van uw vader naar uw tante in Conakry.

Uw tante was getrouwd maar kinderloos en u stond alleen in voor het huishouden terwijl zij ging werken. U hebt nooit onderwijs genoten en bent analfabeet. In de laatste maanden voor uw vertrek uit Conakry werkte u als kapster. Tijdens uw acht jaar durende verblijf in Conakry had u geen enkel contact met uw vader. In 2012 kreeg u bericht van hem met de vraag naar uw geboortedorp te komen. Samen met uw tante reisde u per auto van Conakry naar Kigneba Koura. Bij aankomst in het dorp bleek dat uw

vader van plan was om u tegen uw wil uit te huwelijken aan een jeugdvriend van hem. Tevergeefs probeerde uw tante hem op andere gedachten te brengen.

Eén week na uw aankomst in Kigneba Koura trad u in het huwelijk met (B.S.). In de twee weken die daarop volgden leefde u samen met uw echtgenoot, zijn drie andere vrouwen en zijn kinderen in Kigneba Koura. Een eerste ontsnappingspoging mislukte en u werd door uw vader en echtgenoot bedreigd, mishandeld en opgesloten. Twee weken na uw huwelijk slaagde u er wel in om te ontkomen. Wanneer iedereen het huis uit was omwille van het overlijden van een buurvrouw werd u bevrijd door (F.), de eerste vrouw van uw man. U vluchtte weg uit het dorp en keerde terug naar uw tante in Conakry. Uit angst dat uw vader u daar zou komen zoeken bracht uw tante u onder bij een vriendin van haar. Op aansturen van deze vriendin zocht u bescherming bij de politie in Conakry, maar u vond hier geen gehoor.

Uw vader kwam inderdaad naar Conakry. Hij verspreidde uw foto in de stad en gaf u bij de autoriteiten op als vermist. Samen met uw tante en haar vriendin contacteerde u een smokkelaar, de heer (S.). Hij bezorgde u een paspoort en begeleidde u naar België. Op 13 december 2012 kwam u per vliegtuig toe in Brussel. Nog diezelfde dag vroeg u hier asiel aan.

U vreest om bij terugkeer naar Guinee vervolgd te worden door uw vader en teruggebracht te worden naar uw echtgenoot.

U legde geen documenten neer om uw identiteit of asielrelaas te ondersteunen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De reden daarvoor is dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zou u het slachtoffer zijn geworden van een gedwongen huwelijk.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt in de eerste plaats ernstig aangetast door flagrante verschillen tussen uw initiële verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw vluchtrelaas tijdens het gehoor op het CGVS. Zo gaf u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-Generaal herhaaldelijk aan dat u na het huwelijk gedurende **twee weken** bij uw echtgenoot in Kigneba Koura verbleef alvorens terug te vluchten naar Conakry (Gehoor CGVS, p.5 & p.20). In uw initiële verklaring bij DVZ stelde u echter **twee maanden** bij uw echtgenoot te hebben verbleven (Vragenlijst CGVS, p.4). Wanneer u werd gevraagd naar de reden van deze tegenstrijdigheid stelde u dat de tolk of de dossierbehandelaar een fout moet hebben gemaakt en u wel degelijk twee weken in plaats van twee maanden hebt gezegd. Wanneer u er op werd gewezen dat u bij het begin van het gesprek op het CGVS aangaf dat het interview bij DVZ goed verlopen was, dat uw verklaring daar aan u werd voorgelezen en u deze achteraf hebt ondertekend, antwoordde u enkel dat men u heeft gevraagd om te tekenen (Gehoor CGVS, p.21). Daarnaast verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens dat u een **vriendje** heeft gehad in uw dorp, maar dat deze relatie nu voorbij is (Verklaring DVZ, p.5). Wanneer u hier tijdens het gehoor bij het CGVS opnieuw naar werd gevraagd stelde u nooit een vriendje te hebben gehad en dit ook nooit verklaard te hebben (Gehoor CGVS, p.14).

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij DVZ en CGVS over cruciale elementen in uw asielrelaas zoals de duur van uw verblijf bij uw echtgenoot en het al dan niet hebben van een voorbije relatie, tasten in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw gedwongen huwelijk aan.

Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS werd u gevraagd naar het verloop van uw initiële gesprek bij DVZ. U gaf hier aan dat alles probleemloos verlopen was (Gehoor CGVS, p.3). Uit het gehoorverslag bij DVZ blijkt echter dat er **onduidelijkheid** bestond over de kern van uw asielrelaas, namelijk het **gedwongen huwelijk**. Zo gaf u in eerste instantie bij het overlopen van uw familiale gegevens in de Verklaring bij DVZ aan ongehuwd te zijn en ook geen relatie te hebben gehad (enkel een vriendje in uw dorp) terwijl u daarna, bij het invullen van de Vragenlijst voor het CGVS, verklaarde gedwongen te zijn om te huwen met een vriend van uw vader (Vragenlijst CGVS, p. 4). Wanneer u hier door de ambtenaar van DVZ, die u assisteerde bij het invullen van de Vragenlijst voor het CGVS, op werd gewezen gaf u geen antwoord. Wanneer u hier tijdens het gehoor bij het CGVS opnieuw naar wordt gevraagd laat u opnieuw na om te antwoorden op deze vraag (Gehoor CGVS, p.3). Deze blijvende onduidelijkheid doet in combinatie met de voorgenoemde tegenstrijdigheden verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen gedwongen huwelijk.

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten wordt verder ondermijnd door de vage, lacunaire en weinig coherente verklaringen die u tijdens uw gehoor op het CGVS aflegde.

Zo was uw kennis over uw man, zijn familie en gezin uitermate beperkt. Wanneer u werd gevraagd om het uiterlijk van uw man te beschrijven antwoordde u enkel: "Hij is een oude man. Hij is

niet heel lang, normaal.” (Gehoor CGVS, p.18). Wanneer u werd gevraagd om bijkomende informatie te geven over het voorkomen van uw echtgenoot beperkte u zich er, nadat de vraag enkele malen opnieuw was herhaald, toe om te zeggen: “Wat ik u heb gezegd, hij is niet heel lang, hij is normaal, hij is zwart.” (Gehoor CGVS, p.19). Indien u effectief gehuwd was met deze man en met hem hebt samengewoond, zelfs al duurde dit maar twee weken, mag redelijkerwijs toch verwacht worden dat u een meer uitvoerige beschrijving van zijn uiterlijk kan geven.

Bovendien bleef u ook op verschillende andere vragen het antwoord schuldig. Zo wist u wel te vertellen dat uw man samen met zijn andere echtgenotes al vier kinderen had, waarvan twee reeds het huis uit waren. Maar kon u, ook al leefden jullie dicht bij elkaar, niet vertellen wat de namen van de twee achterblijvende kinderen waren. Wanneer u werd gevraagd hoe dit kwam zei u enkel dat u hun namen niet kon onthouden (Gehoor CGVS, p. 9). Wat betreft de andere drie echtgenotes van uw man kent u ook enkel de voornaam van één van hen. Als reden hiervoor zegt u dat u niet lang bij uw man gebleven bent (Gehoor CGVS, p.20). Ook over de familie van uw echtgenoot kon u niets vertellen. Wanneer u werd gevraagd of deze niet aanwezig waren bij het huwelijk zei u dat dit niet het geval was. Daarna verklaarde u dat uw echtgenoot zelfs helemaal geen familie had (Gehoor CGVS, p. 17). Uw wel erg beperkte kennis over uw man en zijn familie ondergraven verder de geloofwaardigheid van dit huwelijk.

Ook over de dag van uw huwelijk bleef u erg vaag. U werd gevraagd om in detail te vertellen wat er allemaal gebeurd was op die dag en antwoordde: “Dus wij zijn op zondag getrouwd en daarna ben ik naar hem toegekomen en na 1 week wou ik vluchten en hebben ze mij gevonden” (Gehoor CGVS, p.16). Ook wanneer u opnieuw werd gevraagd om in detail, van 's morgens tot 's avonds te beschrijven wat er die dag is gebeurd bleef uw relaas erg summier en oppervlakkig (Gehoor CGVS, p.16). Indien u deze dag bewust beleefd hebt mag er van worden uitgegaan dat u een meer gedetailleerd verslag zou kunnen geven.

Ook het verhaal over uw ontsnapping is weinig waarschijnlijk. U gaf aan amper contact te hebben met de echtgenotes van uw man, twee van hen kende u zelfs niet bij naam. Desalniettemin zou de eerste echtgenote, terwijl iedereen weg was omwille van het overlijden van een buurvrouw, toch snel zijn teruggekomen met het doel u uit uw opsluiting te bevrijden. Wanneer u werd gevraagd waarom deze vrouw dergelijk risico zou nemen ook al verklaarde u eerder zelf daarvoor amper contact met haar te hebben gehad, antwoordde u dat zij gezien heeft hoe u werd geslagen door uw vader en mishandeld door uw echtgenoot (Gehoor CGVS, p.22). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat deze vrouw, met wie u geen enkele band had, toch dergelijk risico zou nemen en u op eigen initiatief zou bevrijden.

Ook met betrekking tot uw vertrek uit Guinee is uw asielrelaas weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat uw vader na uw vlucht uit Kigneba Koura naar Conakry reisde, overal in de stad uw foto verspreidde en u als vermist opgaf bij de autoriteiten (Gehoor CGVS, p. 12). Desalniettemin verklaarde u wel met een paspoort, waarin uw eigen foto en naam stonden, naar België te zijn gereisd (Gehoor CGVS, p.12). Wanneer u werd gevraagd hoe u, gezien u door uw vader als vermist was opgegeven bij de autoriteiten en uw foto over de hele stad verspreid was, toch onder eigen naam het land kon uitreizen verklaarde u dat uw smokkelaar alles geregeld had, u een hoofddoek moest dragen en indien men vragen zou stellen u diende te verklaren dat hij uw vader was (Gehoor CGVS, p. 25). Deze argumentatie kan echter weinig overtuigen. Bovendien is het vreemd dat u werd opgedragen om, zo nodig, aan de grensautoriteiten te vertellen dat de smokkelaar, de heer (S.), uw vader was. Indien u onder eigen naam reisde zou immers onmiddellijk duidelijk worden dat hij niet uw vader kon zijn. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd reageerde u dat u niet weet welke naam er in het paspoort stond. Wanneer u er op werd gewezen dat u zowel eerder tijdens het gehoor als bij DVZ (Verklaring DVZ, p.6) hebt verklaard dat uw eigen naam in het paspoort stond, antwoordde u dat de smokkelaar u dit verteld had, maar u dit omwille van uw analfabetisme niet kon controleren (Gehoor CGVS, p.26). Deze verklaring kan echter weinig overtuigen, gezien het feit dat u daarvoor bij herhaling uitdrukkelijk hebt verklaard met een paspoort op eigen naam te hebben gereisd.

Ook uw kennis over Kigneba Koura is erg beperkt. Wanneer u werd gevraagd om wat meer te vertellen over uw geboortedorp zei u enkel dat het een klein dorpje is dat bij Suigiri hoort (Gehoor CGVS, p.13). Wanneer u vervolgens werd gevraagd hoeveel mensen er ongeveer woonden in het dorp bleef u het antwoord schuldig. Ook op de vraag hoeveel huizen er dan ongeveer waren kon u niet antwoorden. Gevraagd hoe het kwam dat u, gezien het feit dat u er tot de leeftijd van 12 jaar hebt gewoond en er ook in 2012 nog een kleine maand hebt gewoond, zelfs geen schatting van kan maken antwoordde u enkel dat u op twaalfjarige leeftijd uit Kigneba Koura bent vertrokken (Gehoor CGVS, p.13). Ook kende u uw echtgenoot, zijn vrouwen of kinderen niet. Dit ondanks het feit dat hij een jeugdvriend is van uw vader en jullie samen in hetzelfde dorp woonden. Zelfs al woonde u slechts tot uw twaalfde in Kigneba Koura zou toch verwacht kunnen worden dat u meer kennis hebt over het dorp en zijn inwoners. Ook de reden van uw verhuis als kind van Kigneba Koura naar Conakry is

onduidelijk. Aanvankelijk verklaarde u dat uw vader u na de dood van uw moeder naar uw tante in Conakry heeft gebracht (Gehoor CGVS, p.4). Wanneer u later in het gehoor werd gevraagd wanneer uw moeder overleden is verklaarde u echter dat zij gestorven is bij de bevalling (Gehoor CGVS, p.7). Dit strookt echter niet met uw eerdere verklaring op twaalfjarige leeftijd te zijn verhuisd. Op de vraag waarom u dan pas op uw twaalfde naar Conakry bent verhuisd zei u niet te weten waarom u vader dit dan pas beslist had (Gehoor CGVS, p.7). De onduidelijkheid over de reden van uw verhuis naar Conakry en uw totaal gebrek aan kennis over het dorp waar u bent opgegroeid trekken de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Kigneba Koura in twijfel. Het feit dat u geen band met dit dorp aannemelijk kan maken ondergraaft ook de geloofwaardigheid van een gedwongen huwelijk in dit dorp. U verklaarde sinds uw aankomst in België met niemand uit Guinee nog contact te hebben gehad, ook niet met uw tante (Gehoor CGVS, p.7). Dit strookt echter niet met uw verhaal als zou uw tante diegene zijn die u heeft opgevoed, u heeft proberen te beschermen van het gedwongen huwelijk en u ook na uw vlucht uit Kigneba Koura heeft helpen ontsnappen uit Guinee. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u desondanks toch geen contact meer met haar hebt gehad zegt u dat dit komt omdat u haar telefoonnummer niet kent (Gehoor CGVS, p.24). Wanneer u er op werd gewezen dat het toch niet zo moeilijk kan zijn om haar telefoonnummer te achterhalen en dat u toch haar adres kent en dus had kunnen schrijven, antwoordde u dat u er niet aan hebt gedacht om dat te doen (Gehoor CGVS, p.25). Gevraagd of u dan geen contact met haar wil, ook al speelde zij zo een belangrijke rol in uw leven, antwoordde u opnieuw dat u wel degelijk contact met haar zou willen maar haar telefoonnummer niet kent en niet weet wie haar uw brief zou kunnen brengen (Gehoor CGVS, p.25). Deze verklaring kan echter allerm minst overtuigen. De cruciale rol die uw tante in uw leven heeft gespeeld in acht genomen is het weinig geloofwaardig dat u sindsdien geen enkel contact meer met haar zou hebben proberen nemen. **Bovendien trekt het feit dat u tijdens uw verblijf van meer dan een jaar in België op geen enkele wijze contact hebt opgenomen met mensen in Guinee om informatie in te winnen over de evolutie van uw problemen in uw land van oorsprong de algemene geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ook sterk in twijfel.**

U legde geen documenten neer om uw asielrelaas te ondersteunen. Bij DVZ gaf u echter aan zowel over een **identiteitskaart** als een geboorteakte te beschikken, beide documenten zouden in Conakry zijn achtergebleven (Verklaring DVZ, p. 6). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u daarentegen nooit in het bezit te zijn geweest van een identiteitskaart (Gehoor CGVS, p.10). Wanneer u werd gevraagd of u dit document dan niet nodig had in Guinee, bijvoorbeeld wanneer u van Conakry naar Kigneba Koura reisde, zei u dat dit niet het geval was (Gehoor CGVS, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat elke volwassen inwoner van Guinee identiteitsdocumenten dient te kunnen presenteren wanneer daarom wordt gevraagd, met name aan controleposten op de autoweg (Algemeen Ambtsbericht Guinee, maart 2013). Dit lijkt er dan ook op te wijzen dat u uw ware identiteit probeert te verhullen, waardoor nogmaals uw geloofwaardigheid wordt aangetast.

De belangrijke tegenstrijdigheden die bestaan tussen uw verklaringen bij DVZ en het CGVS samen met het feit dat u ook over cruciale elementen in uw asielrelaas erg vage of tegenstrijdige verklaringen aflegde doen mij er toe besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring gedwongen te zijn uitgehuwelijkt aan een vriend van uw vader in Kigneba Koura. Hierdoor is uw vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door uw vader en teruggestuurd te worden naar uw echtgenoot niet gegrond. In die zin bent u er dan ook niet in geslaagd om een gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet, werd onderzocht of u een risico loopt in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt

bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster het volgende:

"Schending van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie, de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007, artikel 1 A van het anti-folterverdrag, de beginselen van behoorlijk bestuur (het redelijkheids-, gelijkheids, en rechtszekerheidsbeginsel), en de materiele motiveringsplicht in bestuurszaken

Volgende middelen worden aangehaald om de vluchtelingenstatus te weigeren waardoor de verwerende partij beweert dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in het land van herkomst :

(1) Verzoekster zou hebben verklaard tov van het CGVS dat ze twee weken bij haar man is gebleven terwijl voor DVZ werd gesteld 2 maand.

Aangezien zulks volstrekt foutief is daar verzoekster steeds heeft verklaard dat zij twee weken bij haar man is gebleven (zie blz 5 en 20 verslag CGVS) maar wel heeft zij gezegd dat zij 2 maand kapster is geweest.

Dat in de bestreden beslissing in dit verband wordt verwezen naar de vragenlijst van DVZ terwijl deze schriftelijk is (verzoekster kan niet lezen en schrijven) en in de bestreden beslissing moet toegegeven worden : "Wanneer de ambtenaar van DVZ, die U assisteerde bij het invullen van de Vragenlijst voor het CGVS, ..." kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster, die toen niet werd bijgestaan, zich mogelijks niet verstaanbaar genoeg heeft gemaakt of dat de assistente de vraag, die werd gesteld, onvoldoende heeft overgebracht.

(2) Verzoekster zou voor DVZ hebben gesteld en vriendje te hebben gehad maar voor het CGVS wordt dit ontkend

Aangezien verzoekster formeel betwist ooit te hebben gesteld een vriend te hebben gehad (zie o.m. verklaring op blz 13 en 14 van het verhoorverslag voor het CGVS) in haar geboortedorp hetgeen ook niet mogelijk is daar zij op het ogenblik dat zij haar dorp verliet slechts 12 jaar was ! Temeer daar haar vader zeer religieus is ingesteld en een vrouw bij het huwelijk dus nog maagd dient te zijn.

(3) Verzoekster zou niet duidelijk genoeg gesteld hebben bij het overlopen van de familiale gegevens door DVZ dat zij gehuwd was daar er werd aangeduid "ongetrouwd"

Aangezien nochtans uit de vragenlijst blijkt dat werd aangeduid "getrouwd" en ook tov van het CGVS was dit gegeven duidelijk (blz 7 van het verslag voor het CGVS) zodat dit mogelijke een onduidelijkheid is in de administratieve papieren. In elk geval werd verzoekster niet bijgestaan door een tolk toen deze vragenlijst werd ingevuld (zie erkenning in de bestreden beslissing en punt 1)) zodat misvattingen mogelijk zijn.

(4) verzoekster zou haar man niet nauwkeurig hebben kunnen beschrijven noch de namen van de kinderen van zijn andere echtgenotes wel kon zij de voornamen van de echtgenotes geven

Aangezien zij nochtans stelt dat het gaat om een oude man, die dezelfde leeftijd heeft als haar vader (blz 8 CGVS). Niet te groot en normaal voorkomen alsook dat hij zwart is.

Aangezien conform de religie elke echtgenote haar eigen huis dient te hebben en de man beurtelings bij zijn vrouwen verblijft zodat verzoekster, die er maar twee weken heeft verbleven, niet op de hoogte was van de namen van de kinderen van zijn andere vrouwen.

(Zie CGVS blz 9).

(5) Het wordt door het CGVS vreemd gevonden dat verzoekster gedurende haar verblijf in België met niemand contact heeft opgenomen

Aangezien het toch volstrekt logisch is dat verzoekster haar familie (o.a. haar tante) niet in gevaar wil brengen.

Dat verzoekster overigens niet kan lezen of schrijven zodat per brief contact hebben eveneens niet mogelijk is.

C O N C L U S I E

Aangezien het in casu absoluut niet gaat over essentiële elementen die betrekking hebben op het asielgebeuren maar eerder misvattingen aangaande de afgelegde verklaringen om onduidelijkheden in de vraagstelling die worden bevorderd door het analfabeet zijn van verzoekster.

Aangezien vervolging niet noodzakelijk inhoudt dat deze uitgaat van de hogere overheid maar vervolging kan ook ontstaan wanneer ze uitgaat van particulieren (hier terroristen – zie tevens informatie van het CGVS i.v.m. de houding van terroristen) en waarbij de overheid niet wil of kan de gepaste bescherming bieden.

Zie R.v St. nr. 62 976, 6 november 1996, Rev. Dr. Etr. 1996, 759, T. Vreemd 1997, 74;

Dat verzoekster inderdaad zich bij de politie aanbod alwaar zij stelden enkel misdrijven zoals diefstal en slagen te behandelen.

Dat wanneer een asielzoeker dit argument aanhaalt dan is het aan het Ministerie om zulks te ontkrachten en te bewijzen dat er wel bescherming kan geboden worden :

Zie "Vluchtelingen", Dirk Vanheule, Mys & Breesch, 1998, blz 48, nr. 110;

Aangezien dat van zodra een redelijk, zelfs minimaal, risico voor vervolging bestaat, voldaan is aan deze voorwaarde van de Conventie van Geneve;

Zie J.Y. Carlier, "General Report", p 701, nr. 17,

Zie R.v.st. nr. 73 179, 22 april 1998, T. vreemd. 1998, 49;

Ondergeschikt wordt de subsidiaire beschermingsstatus niet aangenomen door het CGVS, meer nog er is geen enkele motivering terug te vinden !!

Aangezien derhalve inzake de motivering kan gesteld worden dat het CGVS geen enkele toetsing aan het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 heeft uitgevoerd alhoewel het asielrelaas precies, coherent en gedetailleerd is zodat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden door het verhaal van verzoekster niet ernstig te nemen.

Zie RvSt nr. 130 047, 1 april 2004,

Dat er nochtans een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 bestaat gezien de door de verwerende partij algemeen gekende toestand van de behandeling van vrouwen die werden gedwongen tot een huwelijk.

Dat de situatie in het land van herkomst, meer nog in het dorp van verzoekster, schrijnend is."

2.2.1. Artikel 1 van het Verdrag ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing luidt: *"Er wordt een Europees Comité inzake de voorkoming van folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (hierna te noemen : " het Comité ") ingesteld. Het Comité onderzoekt, door middel van bezoeken, de behandeling van personen die van hun vrijheid zijn beroofd, teneinde de bescherming van deze personen tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling, indien noodzakelijk, te versterken."*, zodat de Raad niet inziet op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou kunnen schenden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel document ter staving van haar asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoekster brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar verzoekster aanvoert dat zij verklaarde dat zij twee weken bij haar echtgenoot bleef en dat zij twee maanden als kapster werkte, dient opgemerkt dat zij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) wel degelijk verklaarde dat zij twee maanden bij haar echtgenoot verbleef, alsook dat zij gedurende drie maanden als kapster werkte (administratief dossier, stuk 13, p. 3 en 4). Tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster dan weer dat zij slechts twee weken bij haar echtgenoot verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 20). Waar verzoekster vervolgens stelt dat de ambtenaar die haar bijstond op de DVZ "*zich mogelijks niet verstaanbaar genoeg heeft gemaakt of dat de assistente de vraag, die werd gesteld, onvoldoende heeft overgebracht*", dient opgemerkt dat verzoekster de vragenlijst ondertekende waarmee zij uitdrukkelijk te kennen gaf dat de erin opgenomen verklaringen juist zijn en met de waarheid overeenstemmen, alsook dat de verklaring haar in het Malinke werd voorgelezen, zodat haar analfabetisme geen verklaring kan zijn voor de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS. Verzoekster formuleerde daarbij geen opmerkingen. Tijdens haar gehoor op het CGVS maakte verzoekster evenmin opmerkingen over het verloop van haar interview op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p.3 en 28). Aangezien uit de op de DVZ ingevulde verklaring blijkt dat haar wel degelijk werd gewezen op het feit dat zij eerder verklaarde ongehuwd te zijn (administratief dossier, stuk 13, "vraag 4"), kan geen geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering dat de assistente op de DVZ onvoldoende duidelijk zou zijn geweest.

Verder dient opgemerkt dat, hoewel verzoekster in onderhavig verzoekschrift het tegendeel beweert, zij op de DVZ wel degelijk verklaarde in haar dorp een vriendje te hebben gehad, doch dat deze relatie voorbij is (administratief dossier, stuk 13, "verklaring 16b"). Tevens verklaarde verzoekster op de DVZ wel degelijk ongehuwd te zijn (administratief dossier, stuk 13, "verklaring 15"). Volgens haar is dit te wijten aan een misvatting, doch, zoals hoger reeds gesteld, antwoordde verzoekster op het CGVS dat het interview op de DVZ goed verlopen was en maakte zij hieromtrent geen opmerkingen.

De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig wordt aangetast door de flagrante verschillen tussen haar verklaringen op de DVZ en deze op het CGVS, (ii) haar kennis over haar echtgenoot, zijn familie en zijn gezin uitermate beperkt is, (iii) zij vage verklaringen aflegt over de dag van haar huwelijk, (iv) het relaas over haar ontsnapping onwaarschijnlijk is, (v) haar relaas met betrekking tot haar vertrek uit Guinee eveneens weinig geloofwaardig is en (vi) zij tijdens haar verblijf in België sinds 13 december 2012 op geen enkele wijze contact opnam met mensen in Guinee om informatie in te winnen. Mede gelet op het voorgaande, komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS